

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλαλος σχηματισθὲν κατ' ἀναλογ. τῶν ἄλλων εἰς -ιάζω ληγόντων καὶ νόσον ἢ πάθησιν δηλούντων, ὡς παθιάζω, χτικιάζω, ψειριάζω κττ.

1) Ἀμτβ. περιπίπτω εἰς ζάλην ἢ ἀναισθησίαν διὰ τραῦμα, νόσον, δαρμόν κττ. Ζάκ. Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λάστ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: *Μὲ τὴν ξυλῆα πῶφαγε 'ς τὸ κεφάλι ἀλάλιασε Κεφαλλ. 'Αλάλιασα 'π' τ'ν ἀρρώστια Αἰτωλ. Θὰ σὶ κάμου ν' ἀλαλιάς 'ς τ'ς δ'λειῆς αὐτόθ. Εἶναι ἀλαλιασμένος καὶ δὲν ξεχωρίζει πρόσωπα Κεφαλλ. || Φρ. Νὰ ρ'μάξ' κι ἀλαλιάς!* (ἀρὰ) Αἰτωλ. καὶ μετβ. φέρω τινὰ εἰς κατάστασιν ζάλης καὶ ἀναισθησίας, καθιστῶ τινὰ ἀνίκανον νὰ ἀντιλαμβάνεται τὰ περὶ αὐτὸν συμβαίνοντα Ἀνδρ. Ζάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Βάμ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Αἰγ. Ἀρκαδ. Βασαρ. Βούρβουρ. Γορτυν. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Λάστ. Τρίκκ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος κ. ἄ.: *Μ' ἀλάλιασαν μὲ τοῖς φωνῆς τους Βούρβουρ. Τὸν ἀλάλιασαν ἀπὸ τὸ ξύλο Κρήτ. Μ' ἀλάγιασε 'ς τὸ ξύλο Βάμ. Τὸν ἀλάλιασε 'ς τὸ ξύλο Αἰγ. Βασαρ. Κορινθ. Τρίκκ. κ. ἄ. Τοῦ 'δωκα, τοῦ 'δωκα, ὡς ποῦ τὸν ἀλάλιασα (τὸν ἔδειρα μέχρι ἀναισθησίας) Ἀνδρ. Τὸ κρασί τὸν ἀλάλιασε καὶ δὲ δορεῖ νὰ μιλήσῃ Κεφαλλ. Εἴμ' ἀλαλιασμένος Ἀρκαδ. 2) Ἀμτβ. καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἐκπλήξεως καὶ ἀμηχανίας, θαμβώνομαι Ἀνδρ. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Θήρ. Ἰων. (Σμύρν.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Πάτρ.) Σάμ. κ. ἄ. —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,150 ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 73: *Ἀλάλιασε μὲ τὰ πλούτη του Κεφαλλ. Ἠλάλιασε ἀπὸ τὴ χαρά του Θήρ. Τὸν εἶδα πολὺ ἀλαλιασμένον Κεφαλλ. Ἐμεινε δλόρθος κ' ἔχασκε σὰν ἀλαλιασμένος ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. Ὁ καπετάνιος ἔμειν' ἀλαλιασμένος 'ς τὸν τόπο του, καταφυγιάστηκε ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.**

Κόρη μαλαματένια μου | καὶ μαργαριταρένια μου, βγαίνεις τὸ μῆνα μιὰ φορὰ | ποῦ'ναι τὰ λουλούδια τὰ πολλὰ, κάνεις τοὺς νεοὺς καὶ σφάζονται, | τοὺς γέροντες κι ἀλαλιάζονται Σμύρν. Συνών. σαστίζω. Καὶ μετβ. περιάγω τινὰ εἰς σύγχυσιν καὶ ἀμηχανίαν Ἀνδρ. Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σάμ. κ. ἄ.: Τὸν ἀλάλιασαν οἱ κουβέδες τους Κεφαλλ. Ὅπως κάνετε δλόγυρά μου θὰ μὲ ἀλαλιάσετε αὐτόθ. Τὸν ἀλάλιασε ὁ θάνατος τῆς κόρης του αὐτόθ. Τὸν ἀλάλιασε ἡ φτώχεια Σάμ. β) Συγχύζομαι, ταράσσομαι Πελοπν. (Μάν.): Ἄσμ.

Θέ μου, νὰ βρέχῃ τὴ Λαδρὴ κι ὅλη τὴ νεὰ Δευτέρα νὰ μὴν ἀλλάξουν οἱ λυγερὲς κι ἀλαλιαστοῦ οἱ παπᾶδες κι ἀρματωθῇ ἡ λεβεδουριά καὶ πάη 'ς τὴ λιτανεία. Πβ. ἀλαλῶνω, ζαλίζω, σκοτίζω, συχύζω.

ἀλαλιασμός ὁ, ΕΛυκούδ. ἐν Ἡμερολ. Μ. Ἑλλάδ. (1923) 123.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλαλιάζω.

Κατάπληξις, ἔκστασις τοῦ νοῦ ἐξ ὑπερβολικοῦ τρόμου: *Κι αὐτὸ ποῦ τὸ ἔφηγε ὁ πυρετός... ἐγύριζε τὰ μάτια του σὲ ὅλους... μὲ ἕναν ἀλαλιασμό τρέλλας. Εἶχε ἀκούσει τὰ γραφτὰ τῆς μοῖρας του.*

ἀλαλοζῶ ἀμάρτ. ἀλαλουζῶ Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀναλουζῶ Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄλαλα καὶ τοῦ ρ. ζῶ.

Διάγω τὸν βίον ἐν δυστυχίᾳ, κακοδαιμονῶ (διὰ τὴν σημ. πβ. ἄλαλος 3): Φρ. *Ζῆ κι ἀναλουζῇ. Συνών. φρ. ζῇ καὶ ζένεται, ζῇ καὶ ζώνεται, ζῇ καὶ μαυροζῇ.*

ἀλαλόμοιρος ἐπιθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀλαλουμοῖρα Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλαλος καὶ τοῦ οὐσ. μοῖρα.

Ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἐσχάτην δυστυχίαν καὶ ἀθλιότητα: Φρ. *Νὰ γέν' ἀλαλουμοῖρα!* (ἀρὰ) Ζαγόρ. Ἀλαλουμοῖρα, κακουμοῖρα (δυστυχεστάτη) Ἡπ.

ἄλαλος ἐπιθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἄλαλους βόρ. ἰδιώμ. ἀνάλαλος Πελοπν. (Βαλτέτσ.) Οὐδ. πληθ. ἄλαρα Πόντ. (Κερασ.) ἄλαθρα Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἄλαρθα Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. ἄλαλος = ἄναυδος, ἄφωνος. Περὶ τοῦ τύπ. ἀνάλαλος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ. Οἱ τύπ. ἄλαρα καὶ ἄλαρθα λεγόμενοι μόνον ἐν ὠρισμέναις φρ. ἔχουν τὸ ρ κατ' ἀνομ., ὁ δὲ δευτέρος καὶ τὸ θ κατ' ἀναλογ. τοῦ δευτέρου μέρους τῆς ἐν ἣ φέρεται φρ. ἄλαθρα μάλαθρα, ἐν τούτῳ δὲ τὸ θ ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ μάραθρο παρὰ τὸ μάραθο. Ἡ δευτέρα λ. μάλαθρα εἶναι αὐτὴ ἡ πρώτη, εἰς ἣν προσετέθη ἀρκτικὸν μ κατ' ἐπίδρασιν τῆς Τουρκικῆς, ἐν ἣ ὁ λέγων περὶ τινος πράγματος μετὰ ἀοριστολογίας τινὸς καὶ περιφρονήσεως ἐπαναλαμβάνει τὴν αὐτὴν λ. μεταβεβλημένην κατὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν διὰ τοῦ ἀρκτικοῦ μ, ὡς καὶ ἀπίδια-μαπίδια, πέτρα-μέτρα κττ. Πβ. ΣΨάλην ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 107 κέξ. Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν τίθεται ἐν ἀρχῇ καὶ τὸ π, οὕτω δὲ ἐρμηνεύεται τὸ πάλαλα ἐν ταῖς φρ. ἄλαλα πάλαλα καὶ ἄλαρα πάλαρα (ἰδ. κατωτ.) Πβ. ΙΒαλαβάν. ἐν Ἀρχ. Κορ. 1, μέρ. 3,60.

1) Ὁ ἐστερημένος λαλιᾶς, ἄφωνος, ἄναυδος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): *Ἐμεινε ἄλαλος ἀπὸ τὸ φόβο του σύννηθ. Ἡ μάννα του τὸν σταυροφίλησε ἀνάλαλη Βαλτέτσ. || Φρ. Ἀπόμεινε ἄλαλος (ἐπὶ τοῦ ἰσχυρῶς ἐξ ἀτυχήματος καταπληττομένου) πολλαχ. Ἀλαλος! ἐπόμεινε (ἐφιμώθη) Ὁφ. Ἐπεσεν ἄλαλος (ἐπὶ τοῦ περιπεσόντος εἰς βαρεῖαν νόσον) Πελοπν. (Λακων.) Τὸ παιδί ἐναι ἄλαλο (εὐρίσκεται ἐν καταστάσει ἀναισθησίας ἐξ ἰσχυροῦ πυρετοῦ) αὐτόθ. Ἡμεινεν βουβὸς κι ἄλαλος (ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου νὰ ἀπαντήσῃ εἰς σφοδρὰν ἐπίπληξιν) Ἀνδρ. Κούφιος τόπος κι ἄλαλος! (λέγεται ὑπὸ τοῦ ἀπευχομένου κακόν, ὥστε νὰ μὴ τὸ ἀκούσῃ ὁ τόπος, ἐν ᾧ λέγεται, καὶ τὸ λαλήσῃ καὶ τούτου ἕνεκα συμβῇ) Λακων. Ἀλαλα τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν! (ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης. Ἐπὶ βλασφημίου) ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 353,3. Ἀλαλα τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν! (ἐλέγετο ἄλλοτε ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν παρωδούντων τὴν Τουρκικὴν φρ. ἀλλάχ ἐκπέρ, ὅταν ἤκουον τὸν μουεζίνην ἐκφωνοῦντα αὐτὴν ἐν δημοσίᾳ προσευχῇ) Κρήτ. Ἀλαλα τὰ χεῖλη! (λέγεται ὑπὸ τοῦ ἐπιβάλλοντος εἰς τοὺς παρόντας ἄκραν σιωπῇ) Ἡπ. Τὸ κρύον καὶ τ' ἄλαλον νὰ γελᾷς! (ἐνν. γέλως, ἥτοι νὰ γελάσῃς τὸν ψυχρὸν καὶ ἄφωνον γέλωτα τοῦ θανάτου, ἥτοι νὰ ἀποθάνῃς! Ἀρὰ προελθοῦσα ἐκ τῆς ἀπατηλῆς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν προξενεῖ ἐνίοτε ἡ μορφή τοῦ νεκροῦ φαινομένου ὅτι ὑπομειδιᾷ) Οἶν. || Παροιμ.*

Ἀλαλος κι ἀμήλαλος καὶ γαλενὸν ποτάμιν

(ἐπὶ τοῦ ὀλιγολόγου μὲν καὶ φαινομενικῶς ἡσύχου, ἀλλὰ πονηροῦ καὶ ὑπούλου. ἀμήλαλος=ἀμίλητος, σιωπηλός, γαλενόν=ἡσυχον) Κερασ. || Αἰνιγμ.

Μαῦρος ἄλαλος τὴν γῆν ἀνακατών-νει

τῶν τῆς καμπάνας ἀχτυπᾷ τῶν τοὺς νεκροὺς σηκών-νει

(ὁ ἀλέκτωρ) Κύπρ. (Πωμ.) || Ἄσμ.

*Α, ὅδε τὸν γιόν τῆς ἀνομης, ἃ, ὅδε τὸν γιόν τῆς κούρβας, ὥς τῶαί τὰ δέντροι τ' ἄλλα πλάν-νει τα μαυλιστάδες (ὅδε = ἰδὲ) αὐτόθι.

Εἶμαι ἡ μαύρη γῆς ἐγὼ καὶ τ' ἄλλο τὸ χῶμα (μοιρολ.) *Ηπ. β) Τὸ οὐδ. ἄλλο κατ' ἔλλειψιν τοῦ οὐσ. ἀδέλφι ἢ ὕστερο οὐσ., ὁ μετὰ τὸν τοκετὸν τῆς γυναικὸς ἐξερχόμενος τῆς μήτρας πλακοῦς (ἐκ τῆς συνηθείας νὰ ἀπορρίπτεται τοῦτο εἰς τὴν θάλασσαν ἢ νὰ θάπτεται εἰς τὴν γῆν ἐν σιγῇ καὶ ἀφώνως. Διὰ τὴν χρῆσιν τῆς λ. πβ. καὶ ἄλλων νερόν καὶ κατόπιν μόνον ἄλλων = ὕδωρ παρὰ Δουκ. ἐν λ. μάστραπα) Σίφν. Συνών. ἀδέρφι 2, ἀκλούθι 2, ἀκόλουθο, συντρόφι, ταίρι, ὕστερο.

2) *Ησυχος, πρῶτος, ἀνεκτικὸς Πόντ. (Κερασ.): *Αρθω-πος ἄλλος. 3) Δυστυχής, ταλαίπωρος, ἄθλιος, συνήθως ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ μαῦρος ἢ ἔρημος Ζάκ. *Ηπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Βούρβουρ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: *Αχ, ὁ ἄλλος, πῶς τὸ πομόνευε τόσο καιρό! Βούρβουρ. Ρε τὴν ἄλλα! αὐτόθι. || Φρ. Εἶμαι μαῦρος καὶ ἄλλος! (εὐρίσκομαι εἰς μεγίστην ἄθλιότητα καὶ ἀπόγνωσιν) Κεφαλλ. *Ηταν μαῦρος καὶ ἄλλους Ζαγόρ. Εἶμι ἔρ'μους καὶ ἄλλους Αἰτωλ. Ρ'μαδιακὸς καὶ ἄλλους αὐτόθι. Γύ'κι ἄλλους πικρου-σκουτενισμένους *Ηπ. *Ερ'μους καὶ ἄλλους νὰ γέν'ς! (ἀρά) Αἰτωλ. Μαύρη σου μοῖρα καὶ ἄλλα! (κακὴν μοῖραν νὰ ἔχῃς) Ζάκ. || *Ἄσμ.

Νὰ ἦταν τὸ στήθος μου γυαλί νὰ βλέπῃς τὴν καρδιά μου ποῦ εἶναι μαύρη καὶ ἄλλα γιὰ σέ, γλυκεῖα κυρά μου Ζάκ.

*Απερῆς καὶ δὲ μοῦ κρένεις, | μαύρη καὶ ἄλλα νὰ γένῃς! *Ηπ. 4) *Ηλίθιος, ἀνόητος, βλάξ Ζάκ. *Ηπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Θήρ. Θράκ. (Αἰν.) Ἰθάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (*Αρκαδ. Δημη-τσάν. Λάστ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: Καλὰ νὰ πάθῃ ὁ ἄλλος! Κεφαλλ. Μωρὲ ἄλλα, τί πῆγες κ' ἔκαμες! Ἰθάκ. *Εχει ἓνα παιδί ἄλλο Κεφαλλ. Εἶναι ἓνα ἄλλο πρᾶμα (ἐπὶ εὐήθους) Ζάκ. Κεφαλλ. *Ελα, βρὲ ἄλλο! (ἐνν. πλάσμα ἢ πρᾶμα. *Υβριστικῶς) *Αρκαδ. || Φρ. Λέγ' ἄλλα πάλαλα (μωρά, ἀνόητα πράγματα. Περί τοῦ πάλαλα ἰδ. ἄνωτ.) *Ηπ. Κρέν' ἄλλα πάλαλα-ἄλλα καὶ πάλαλα-ἀλαπάλαλα (ἐπὶ τοῦ λέγοντος μωρίας. *Εν τῇ τελευταίᾳ φρ. ἀποβληθείσης τῆς συλλαβῆς λα κατ' ἀνομ. τὸ ἄλα πάλαλα συνεχωνεύθη εἰς μίαν λ.) αὐτόθι. *Αλαλα κούβαλα (τίποτε σχεδόν) Αἰτωλ. *Αλαθρα μάλαθρα (ἀλλ' ἀντ' ἄλλων) Οἰν. Συνών. φρ. ἄρρητα *θέμιτα (ἰδ. ἄρρητος). || Γνωμ.

Κάλλιο μ' ἔναν κακόνε | παρὰ μ' ἔναν ἄλλόνε (προτιμότερα ἢ μετὰ τοῦ πονηροῦ συναναστροφὴ παρὰ ἢ μετὰ τοῦ μωροῦ, διότι ἐνδεχόμενον εἶναι ὁ μωρὸς διὰ τῆς μωρίας του νὰ βλάβῃ περισσότερον τοῦ πονηροῦ) Κεφαλλ. Συνών. ἀνάποδος, ἀνόητος, ἄνοος, ἄπραγος, βλάκας, μωρολόος, παλαβός. 5) Αἰ φρ. ἄλαθρα μάλαθρα, ἄλαρθα μάλαρθα καὶ ἄλαρα πάλαρα ἐπιρρηματ.

α) Φύρδην μίγδην, ἄνω κάτω Πόντ. (Κερασ.): *Αλαθρα μάλαθρα ἐποίκες μας (μᾶς ἐπροξένησες σύγχυσιν καὶ ταραχήν). β) *Ανευ τῆς ἀναγκαίας προσοχῆς, εἰκῇ καὶ ὥς τύχη Πόντ. (Κερασ.): *Αλαθρα μάλαθρα ἢ ἄλαθρα καὶ μάλαθρα ἐποίκες τῇ δουλείᾳ σ' (ὅπως τύχη ἔκαμες τὴν ἐργασίαν σου). γ) Παρὰ τὸν προσήκοντα καιρόν, ἀκαιρως, παρακαίρως Πόντ. (Κερασ.): *Αλαρα πάλαρα ἔρδεσαι.

ἀλαλούκης ἐπίθ. Πόντ. (*Αμισ. Κερασ. Οἰν. κ. ἄ.)

*Εκ τοῦ ἐπιθ. ἄλλος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούκης ἐκ τῆς Τουρκικῆς ὀρμηθείσης. Πβ. καπανού-κης κττ.

1) Κωφάλalos Πόντ. (Οἰν.) β) *Αφωνος, σιωπηλὸς Πόντ. (*Αμισ. Κερασ. κ. ἄ.) 2) *Εκπληκτος, ἐνεὸς Πόντ. (Κερασ.)

ἀλαλοφέρνω Κεφαλλ.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. ἄλλος καὶ τοῦ ρ. φέρνω, περὶ τοῦ ὁποίου ὥς β' συνθετ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν *Αθηνᾷ 22 (1910) 252.

Δίδωι δείγματα ἀνοησίας, φαίνομαι μωρὸς, εἶμαι ἀνόη-τος. Τὸ παιδί ἀλαλοφέρνει. Συνών. βλακοφέρνω, κου-τοφέρνω, μωροφέρνω, παλαβοφέρνω, τρελλοφέρνω.

ἀλαλόφωνος ἐπίθ. Κύθν. Πάρ. (Λεῦκ.) Σῦρ. *λαλό-φωνος *Ανδρ.

*Εκ τῶν ἐπιθ. ἄλλος καὶ ἄφωνος.

1) *Ο ἄνευ λαλιᾶς, ἄναυδος, ἄφωνος, συνήθως ἐπὶ τῶν περιπιπτόντων εἰς βαρεῖαν νόσον *Ανδρ. Κύθν. Πάρ. (Λεῦκ.): *Επεσεν ἀλαλόφωνος Κύθν. Εἶναι *λαλόφωνος *Ανδρ. Συνών. ἄλλος 2) Κατάπληκτος, ἐμβρόντητος Σῦρ.: *Εμεινε ἀλαλόφωνος.

ἀλαλώνω *Ηπ. ἀλαλῶνον *Ηπ.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. ἄλλος.

1) Καθιστῶ τινὰ ἄφωνον, φιμώνω. Συνών. ἀποστο-μώνω. 2) Μέσ. περιπίπτω εἰς σύγχυσιν καὶ ταραχήν: *Αλαλώθ'κα καὶ δὲν τοὺν εἶδα.

Πβ. ἀλλεῖζω.

ἀλαμάννα ἢ, Α.Ρουμेल. (Σωζόπ.) Θεσσ. Θράκ. (Μά-δυτ. Σηλυβρ.) Κωνπλ. Λέρ. Μεγίστ. Σάμ. Χίος κ. ἄ.

*Αγνώστου ἐτύμου.

1) *Υποκάμισον χονδρὸν μαύρου χρώματος φορούμε-νον ὑπὸ τῶν ναυτικῶν ἔξωθεν τῶν ἄλλων φορεμάτων Με-γίστ. 2) Μέγα δίκτυον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀλιεύονται αἱ παλαμύδες Θράκ. (Σηλυβρ.) Κωνπλ. 3) Εἶδος λέμβου ἀλιευτικῆς χρησιμοποιουμένης εἰς τὴν ἀλιεῖαν τῶν παλα-μύδων Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) 4) Εἶδος βαρέος ἱστιοφόρου πλοίου χρησιμοποιουμένου συνήθως εἰς μεταφορὰν ὕδρο-πεπόνων, ἀπίων κττ. Θράκ. (Μάδυτ.) Λέρ. Χίος κ. ἄ. 5) Δεξαμενὴ ἐσωτερικὴ ἐν ταῖς ἀλυσκαῖς Θεσσ. 6) Πληθ. ἀλαμάνις, παιδιὰ τις ὁμοία πρὸς τὸν ἀρχαῖον κυνδαλισμὸν (Πολυδ. 9,120), ἣτις παίζεται ὥς ἐξῆς: Εἰς λάκκον περιέ-χοντα ὀλίγον ὕδωρ καὶ καλούμενον τσαλαμανειό, οἱ παῖκται διὰ τῶν ποδῶν ζυμώνουν τὸ χῶμα πρὸς παρα-σκευὴν πηλοῦ πυκνῆς συστάσεως, εἶτα δὲ ὀξύνοντες διὰ μαχαιρίου πασσαλίσκους ἀλαμάνις ὁμοίως καλουμένους ρίπτουν αὐτοὺς εἰς τὸ τσαλαμανειό προσπαθοῦντες νὰ τοὺς ἐμπήξουν βαθέως. Νικητὴς κρίνεται ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ὁ πασσαλίσκος εἰσεχώρησε βαθύτερον Σάμ.

ἀλαμαννειό τό, Νάξ. (*Απύρανθ.)

*Εκ τοῦ οὐσ. *Αλαμάννος.

Θόρυβος, ταραχή: Μωρὲ εἶδα ἀλαμαννειό εἶν' εὐτό! ὅλοι μιλεῖτε καὶ δὲν καταλαβαίνει κανεὶς εἶδα λέτε. Συνών. φα-οαρία.

*Αλαμάννι τό, Πελοπν. (Λακων.)

*Εκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Αλαμάννος.

Λέξις ὑβριστικῇ: Αὐτὸς εἶναι *Αλαμάννι.

ἀλαμάννικα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀλμάν'κα Λέσβ.

*Εκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. *Αλαμάννικος. Πβ. μεσν. ἐπίθ. *Αλαμαννικός. *Η λ. καὶ παρὰ Σορ.

